

VAN STREEK

Beyers

Dat ging leuk. Samen met mijn volwassen zoon stenen keilen in de Rijn, vanaf een klein strandje bij kasteel Doorwerth.

We waren er gekomen op een avondwandeling. Mijn zoon wilde met een forse slinger zijn laatste platte steen over het water laten stuiteren, maar tot mijn verbazing zag ik geen steen maar iets anders richting het Rijnwater

gaan. Mijn zoon riep iets lelijks en al snel bleek dat zijn horlogebandje was losgeschoten en het dus zijn klokke was dat nu richting bodem zonk.

We gooiden snel onze kleding uit om het water in te gaan voor een zoek- en reddingsactie. Een half uur lang voelden we met handen en voeten over de bodem, maar kwamen alleen maar schelpen, stenen en een enkel takje tegen.

Het was een juli-avond, maar dan eentje van het koudere soort. Het zoeken stopte noodgedwongen door de invallende duisternis en klappertanden. Dat laatste werd alleen maar erger toen bij het afdrogen met een T-shirt en het vlug aankleden een fris windje opstak.

We liepen terug over de Fonteinallee toen ter hoogte van een van de vijvers ons een man tege-

moet kwam. Al snel was duidelijk dat hij heel graag een praatje wilde maken over de bevers die hij gezien, gefotografeerd en gefilmd had. Hij wees ons de beverburchten, de half aangevreten bomen en de sporen van overstekende exemplaren.

We knikten beleefd, maar de man was nog lang niet klaar met ons. We moesten nog even een filmpje zien. Daar was – dat moet gezegd – een enorme bever te zien die de weg overstak. Maar we moesten nog langer kijken, want er kwam nog een bever in beeld.

We begonnen het nu echt koud te krijgen, maar de man rustte niet voordat hij nog een bever-oversteek had laten zien. Zijn fotoestel hing nog steeds op zijn buik.

Mijn zoon en ik keken elkaar aan en dachten hetzelfde. Niet over de foto's beginnen...

We zochten een half uur naar het horloge, maar vonden alleen stenen